

Encara no sabem l'abast que arribarà a tenir l'epidèmia de pneumònia asiàtica o síndrome respiratòria aguda greu (SARS en anglès) però ja és evident que la política encobridora de l'Ajuntament de Pequín i del Govern xinès ha tingut conseqüències fatals. Davant d'una malaltia que requereix un control exhaustiu dels afectats, els seus moviments i la gent que té contacte amb ells, la tàctica de l'ocultació i la desinformació promou l'extensió del virus. Més encara en el país més populós del món més globalitzat.

L'epidèmia del silenci

Els moderns mitjans de comunicació han permès identificar el coronavirus en un temps record, de manera més efectiva que amb la sida i amb un paper de l'OMS (Organització Mundial de la Salut) exemplar pel que fa a comunicació del problema. En canvi, el desenvolupament que ha permès això també ha fet que, mitjançant l'existència del transport aeri, sobretot, i la rapidesa del transport terrestre, s'haja escampat el problema a una trentena de països del món i arreu de l'enorme República Popular de Xina.

El Govern xinès té, sens dubte, una part important de responsabilitat sobre l'extensió de l'epidèmia i tindrà, si s'escampa incontroladament pel seu país, molta culpa de la mort dels afectats. Potser les mascaretes no seran prou eficaces ni les senzilles mesures personals de protecció serviran de res però, si ho són, Pequín i tota la Xina, a excepció de Hong Kong, ha estat més que exposada durant setmanes a una malaltia molt contagiosa que ja té un 6% de mortalitat. El Govern xinès també serà responsable, en gran mesura, de l'augment d'aquesta mortalitat del 4% al 6% en molts pocs dies. La raó d'aquest augment és que, al principi, va afectar molts metges –la majoria dels quals tenien entre trenta i quaranta anys i bona salut– mentre que l'extensió del virus per la població “general”, fora dels hospitals, ha implicat la infecció de gent gran i amb problemes de salut, per als quals el coronavirus té conseqüències molt pitjors.

En EL TEMPS Universitari del mes passat publicàvem un article en el qual es destacava la influència positiva de la mort de Stalin sobre la ciència a la Unió Soviètica. La causa era que el règim estalinista havia donat suport a les teories pseudocientífiques de Trofim D. Lisenko i havia esclafat, en canvi, la carrera –i la vida– de prestigiosos científics com la del genetista Nikolai I. Vavilov. Si en alguna cosa s'assemblen els règims comunistes del segle XX (i algun del XXI) i els feixistes és en la prohibició de qualsevol crítica a les opinions i manifestacions dels seus governants –ningú no podia criticar el sistema econòmic de Franco, ningú no pot criticar les decisions sanitàries del Govern xinès– i en un hermetisme comunicatiu ferri: contenen que, en una ocasió, el franquisme va prohibir als diaris traure cap informació sobre unes fortes inundacions per tal de no espantar la població. A la Xina es dona la mateixa paradoxa: els virus troben en el silenci el seu millor aliat.

“El Govern xinès serà responsable, en gran mesura, de l'augment de la mortalitat del 4% al 6% per ocultar molts casos i mantenir desinformades la població i les organitzacions internacionals responsables. A la Xina, els virus troben en el silenci el seu millor aliat.”

Coordinació: Àlex Milian

Assessors editorials: Josep Enric Llebot, Juli Peretó, Jaume Sureda

Col·laboradors: Berta Alarcón, Marco Evers, Amanda Gascó, Josep Gimeno, Josep Mourino, Enric Rimbau, Gaspar Rosselló, Mercè Rusiñol, Benjamín Suárez.